

det blev vedtaget her i Thinget i Fjor ved 3die Behandling, med det, som nu er vedtaget af Landstthinget og oversendt til os, er det jo ganske vist, at der af Landstthinget ikke er taget meget stort Hensyn til, hvad Folkethinget den Gang ønskede. Men jeg maa dog sige, det forekommer mig, at den ærede sidste Taler (M. Sørensen) dog glemte ogsaa at fremhæve de gode Sider, glemte at fremhæve de Punkter, hvori Landstthinget har været imødekommende mod Folkethinget. Jeg skal nævne det ene, og det er det, at da Lovforslaget oprindelig var for i Landstthinget i forrige Niagsdagsamling, vedtog Landstthinget, at Pleiebørn kun skulde være underkastede Tilshyn indtil det 10de Aar; da Forslaget kom til Folkethinget, vedtog dette, at Pleiebørn skulde være Tilshyn underkastede indtil det 14de Aar, og det Punkt er nu Landstthinget gaaet ind paa. Det er, det kan man ikke negte, en Smødekomen. Det andet Punkt, hvorpaa Landstthinget har vist Smødekomen — men det synes den ærede sidste Taler nu slet ikke om, hvormod jeg synes, der deri ligger en Smødekomen — er det, at Landstthinget har bestemt, at Loven ikke skal have vedvarende Gyldighed, men kun skal gjælde i 7 Aar. Jeg tænker mig, at Landstthinget er gaaet ud fra, at det ikke saa let kunde blive enigt med Folkethinget, da det har forandret saa Meget i Lovforslaget, og det har da ment, at Folkethinget lettere vilde gaa ind derpaa, naar Loven kun gjaldt for 5 eller 7 Aar, thi saa vidste man, at den hørte op. Til den Tid var der da indsamlet Erfaring, og det var da muligt, at Folkething og Landstthing kunde blive enige om en Lov. Jeg fremhæver disse Punkter, fordi jeg tror, de maa anses for at være imødekommende, og derfor mener jeg, at Folkethinget bør paa sin Side, ved at gjenneengaa Loven, ogsaa stille sig imødekommende lige overfor Landstthinget. Dermed er det naturligtvis ikke min Mening at sige, at vi i alle Punkter skulde gaa ind paa, hvad det har foreslaaet, men vi skulde anerkjende, at der er en Smødekomen tilstede, og derved ogsaa anse os forpligtede til at vise os imødekommende.

Naar man sammenligner Landstthingets og Folkethingets Lovforslag, ser man, hvad ogsaa den ærede forrige Taler har nævnt, at § 3, saaledes som Folkethinget vedtog den i Fjor, nemlig saalydende: „Tilshyn med Pleiebørn overdrages i hver Kommune til en eller flere paalidelige Mænd eller Kvinder, som Kommuneraadet dertil kan formaa“, er vedtaget af Landstthinget, men det har saa indsat i en tidligere Paragraf, at dette Tilshyn skal ikke komme til Anvendelse i alle

de Kommuner, hvor Tilshynet allerede er ordnet ved Sundhedsvedtægter paa en efter Justitsministeriets Sjøn fuldstændigørende Maade. Da nu Landstthinget har fastholdt Bestemmelsen om disse Sundhedsvedtægter, har jeg undersøgt nærmere, hvorledes forskjellige Sundhedsvedtægter lyde for nogle Kommuner, i hvis Sundhedsvedtægter der er optaget Bestemmelser om Pleiebørn, og jeg har da navnlig taget Sundhedsvedtægten af 1886 for Kjøbenhavn. Her staar dette Spørgsmaal om Pleiebørn nævnt. Jeg tvivler nu slet ikke om, at de Pleiebørn, som blive udsatte af Kjøbenhavns Kommune, vist blive overordentlig godt behandlede; saa vidt jeg har hørt, sætter Kjøbenhavns Kommune en Værdi i, at de af Kommunen udsatte Pleiebørn blive behandlede saa godt som muligt, at de Steder, hvor de sættes hen, ere saadanne, hvor man kan være vis paa, at Behandlingen er god. Men det er egentlig slet ikke de Pleiebørn, der særlig tales om i Loven. Hvorfor Loven skal komme ud, er navnlig for de Pleiebørns Skyld, der blive udsatte af Private, og det er det Forhold, der ogsaa omhandles i Sundhedsvedtægten for Kjøbenhavn. Der staar, at Sundhedskommissionen fører Tilshyn med Pleieforældre og Pleiebørn heri Staden, og saa er der givet nogle Bestemmelser, i Følge hvilke Enhver, der vil have Pleiebørn, skal melde det for Sundhedskommissionen, og jeg tror, ogsaa for Politiet, og i det Hele taget er der fastsat Regler for, hvorledes Pleieforældre skulle forholde sig, ogsaa naar Pleieforholdet hører op etc. etc. Men Hovedsagen er, at der staar, at Sundhedskommissionen fører Tilshyn med Pleieforældre og Pleiebørn heri Staden. Nu vil jeg egentlig spørge, hvorledes det skal være muligt, at en Sundhedskommission, navnlig i Kjøbenhavn, kan føre et virksomt Tilshyn med Pleiebørn. Det forekommer mig, at det er aldeles umuligt. Naar det skal ske, maa det ske paa den Maade, at der igjen udnævnes nogle Mænd og Kvinder til at have Tilshyn med disse Forhold. Sundhedskommissionen bestaar jo kun af Mandfolk, og vist er det, at i Almindelighed forstaa Mandfolk sig ikke paa at undersøge, om Børn have det godt. Det er virkelig Noget, der nærmest henhører under Kvinder. Men naar der ikke staar andet, forekommer det mig, at denne Bestemmelse ikke kan være tilfredsstillende redigeret. Naar man skal give sig tilfreds med de Bestemmelser, der ere tagne i en Sundhedsvedtægt om Pleiebørn, maa de være ganske anderledes kraftigt ubarbejdede, tage mere Hensyn til Pleiebørnernes Vel end slet er. Dette er altfor løst og almindeligt, man